

ΟΙ ΕΜΠΙΡΟΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Τ' αναριθμητά δυστυχήματα στους δρόμους. Πώς γλυτώνουν αίματος. Πότε έγιναν τα πρώτα πειράματα στα νοσοκομεία. Τό μυστικό ενός δόκτορος. Η τραγωδία του 'Αντρέ Λαγκρ βρωπίνου

οι τραυματίαι από τὸ θάνατο. Οι Σύλλογοι τῆς μεταγγίσεως τῶ Παρισιεῦ. Ἡ ἀξιοθαύμαστη πράξις τοῦ Εὐαρένου γτὲ Φλερέρ καὶ τῆς γυναικίς του. Γιατὶ ἐχώρισαν. Τὸ ἐμπόριο τοῦ ἀναιματος, κτλ.

Σκεφθήκατε ποτὲ μὲ τὸ πρώτο μισοῦν γιὰ τὴν ἀποσιμένη ποσότητα αἵματος, τὸ ὅποιο κυκλοφορεῖ στὸν ὀργανισμό τοῦ καὶ τὸν τόνονε. Αὐτὸ τὸ αἷμα συμπληρώνεται μὲ τὴν τροφή 'Ετοι

Μὰ φυσικὰ μὲ τὴν γήγηρα ἐπιμέλεια τῶν γιατρῶν. Κι' ὅμως δὲν ἔχετε δειπρ. Ὁ καθὲς ἄνθρωπος ἔχει μέσα του μιὰ ἀποσιμένη ποσότητα αἵματος, τὸ ὅποιο κυκλοφορεῖ στὸν ὀργανισμό τοῦ καὶ τὸν τόνονε. Αὐτὸ τὸ αἷμα συμπληρώνεται μὲ τὴν τροφή 'Ετοι

κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο. Ἐπαύσαντο τὸν εἴμπορο τοῦ αἵματος; Ὁ ἕνα κρεββάτι κοντὰ στὸν ἄρρωστο ποῦ ἡ ἐξάντλησις τὸν φέρνει πρὸς τὸν θάνατο. "Ἐπειτα τοὺς δένουν τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ παρακολουθοῦν τίς προετοιμασίες τοῦ γιατροῦ καὶ ταράζονται. Κατόπιν τοὺς σκεῖνον τὸ μπράτσο, τοποθετοῦν τοὺς σολιήνες τοῦ εἰδικοῦ μηχανήματος καὶ ἡ μεταγγίσις ἀρχίζει. Κρατῆται φυσικὰ πολὺ λίγο. "Ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ περάσῃ στὴς φλέβες τοῦ ἄρρωστοῦ ἡ ἀπαραίτητη ποσότης αἵματος γιὰ τὴν τόνωσι τοῦ ὀργανισμοῦ του. Μ' αὐτὴ ἡ δουλεια γίνεται γρήγορα καὶ μὲ μεγάλη προσοχή, γιὰτὶ ἡ παραμικρὴ ἀρνημαδία μπορεῖ νὰ φέρῃ τὸ θάνατο καὶ στὸν ἄρρωστο καὶ στὸν σωτήρα του. Στὴ Παλλία ἡ μεταγγίσις τοῦ αἵματος ἀρχισε νὰ ἐφαρμκεται στὰ νοσοκομεία ἀπὸ τὸ 1875, σήμερα δὲ ἔχει διαδοθῆ παραπολι.

στὸ Παρίσι ὑπάρχουν εἰδικὸι σύλλογοι μεταγγίσεως αἵματος, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πάνο ἀπὸ διακόσια μέλη. Καὶ θὰ τὸ πιστέψετε; "Ἐχον-

ταί μέρες ποῦ δια τὰ μέλη τους εἶνε ἀποχολημένα. Καὶ τότε γιὰ νὰ γλυτώσουν ἔταν ἄρρωστο προσέροντα" νὰ δώσουν τὸ αἷμα τους ὁ ἴδιος οἱ συγγενεῖς του, οἱ γιατροὶ, οἱ νοσοκόμοι. Καὶ εἶνε ἄπειρες αὐτὲς ἡ περιπτώσεις. Ὁ δόκτορος Ζοζὴ Μπλαζάρ ο' ἔνα περίφημο σύγγραμμα τοῦ ἀναφέρει ἕνα πλῆθος συγγενητικῶν περιπτώσεων μεταγγίσεως αἵματος. Ὅρισται μερικὲς ἀπὸ τίς πρὸ ἡμερες:

"Ἐνα ἄρρωδὸν στὴν πλάταια τῆς "Οπερας, διὰ αὐτοκίνητα σπυραροῦσθηκαν, μὲ τὴση δόγμα, ὅστε ἔγιναν χίλια κομμάτια. Μέσα στὸ πρῶτο ἴταν ὁ βαρῶνος ντὲ Φλερέρ καὶ σ' ἄλλο ἕνα νοσητεῖα κοριττὸ ποῦ γούριε στὸ σπίτι του ἴστερα ἀπὸ τὴν κοπιαιτικὴ δουλεια τῆς ἡμέρας. Ὁ βαρῶνος πινάχθηκε ἔξω ἀπὸ τ' ἀμάξι του, μὰ δὲν ἔπαυε τίποτα. Ἡ νέα ὄμως πληγῆθηκε θανάσιμα καὶ πληρωμένη τὸν τόπο μὲ τὸ αἷμα τῆς. Τὴν μετεφέρουν ἄμεσως σὲ μιὰ κλινική. Οἱ γιατροὶ ποῦ τὴν ἐξήτησαν δήλωσαν ὅτι ἔπαυε νὰ τῆς γῆνη μεταγγίσις αἵματος. Τότε ὁ βαρῶνος ντὲ Φλερέρ παρουσιάσθηκε καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν ἀρήσουν νὰ δώσῃ ἐκεῖνος τὸ αἷμα του, γιὰτὶ αὐτὸς ἴταν κ' ὁ αἷτος τοῦ δυστυχιστοῦ. Οἱ γιατροὶ ὅμως γέλασαν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἀρήσῃ νὰ κένουν τὴ δουλεια του. Τηλεφωνῶναι λοιπὸν τοὺς εἰδικοὺς συλλόγους, μὰ τοὺς ἀπάντησαν ὅτι δυστυχῶς δὲν ἔχταν κανένα μέλος διαθέσιμο. Ἡ μικροῦλα κινδύνωνε νὰ πεθάνῃ. Ὁ βαρῶνος ἔξω ἀφενῶν, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ δήλωσε ἀποφασιστικὰ στὸ "γιατρό:

"Ἄν δὲν τῆς μεταγγίσετε τὸ αἷμα μου, θὰ σᾶς τινάξω τὰ μυαλά στὸν ἄερα!

Ἁ γιατρός τρομοκρατημένος ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψῃ. Μὰ εἶπε στὸν βαρῶνο, ὅτι ὁ ὀργανισμὸς του δὲν ἄντεχε σὲ μιὰ τόσο μεγάλη ἔπιμαξι.

Αὐτὸ εἶνε ἀκόμῃ μου λυγαρισμὸς, τοῦ ἀπάντησαν ἐκεῖνος. Ἔστειτε νὰ κένετε μόνον τὸ καθῆρον αἷ.

Ἁ γιατρός κότταξε τὸ βαρῶνο μὲ θαυμασμὸ καὶ ἔσκιψε κατόπιν στὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα του.

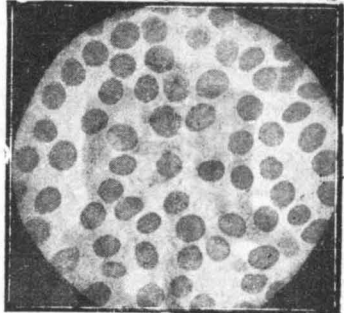
Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ τραυματισμένη νέα κοιμήταν ἴσπρα. ἔγχε σωθῆ! Μὰ ὁ βαρῶνος ἴταν σ' ἀβία κατάσταση. Ἦταν χλωμὸς σὺν πεθεμισμοῦ. Καὶ τότε συνέβη κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ὁ ἴδιος ὁ χειρουργός, νικημένος ἀπὸ τὴν γενναϊότητα τοῦ βαρῶνος, ἔβηκε τὸ χέρι του καὶ τοῦ μεταβίβασε ἀκριετὴ ποσότητα αἵματος, ὅστε νὰ τὸν κένῃ νὰ συνέβῃ καὶ νὰ γλυτώσῃ τὸν θάνατο. Μὰ κρῆσις νοσητικὴ αὐτὴ τὴ ἀκριετὴ ποσότητα αἵματος δὲν θὰ τοῦ σῴζετο ποτὲ ὅτι ἔγχε τοποῖσσει νὰ τὸ...καὶ τὸ ἐπιγενικό αἷμα του!

Ἁ βαρῶνος ντὲ Φλερέρ κ' ὁ γιατρός ἔγιν ἀπὸ ἐπίνο τὸ ἑαυτοῦ ἀχώριστοι φίλοι. Μὰ ποτὲ ὁ γιατρός δὲν τοῦ εἶπνε τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὅποια ἐκεῖνος ἔνοιωσε μιὰ τόσο μεγάλὴ συμπάθεια στὸν δόκτορα. Ἦταν, διέπτετε, τὸ μυστικὸ ἀπὸ τὸ ὅτι ἐξηγητὸ ἡ γῆλια τους. "Ὅσο γιὰ τὴν ὁμορφη νέα, ὅστε" ἀπὸ λίγῃ μῆρες ἔγινε καλά κ' ὁ βαρῶνος ντὲ Φλερέρ τὴν πήρε ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ, γιὰτὶ τὴν θεωροῖσσε πιά σὺν ἀδελφῇ του, ἀφοῦ τῆς εἶδότε τὸ αἷμα του.

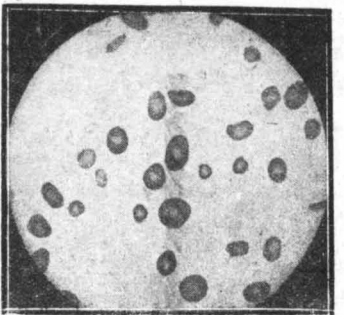
Μιὰ ἄλλη ἐξ ἴσου συγγενητικὴ περίπτωση εἶνε καὶ ἡ ἀκόλουθη:

Ἁ "Αντρέ Λαγκρὸς ἔγχε παντοειθὴ μιὰ πλῆ ὁμορφη γυναικα τὴν ὅποια ἐλάτρευε. Μιὰ ὄμως ἡ σῆγνος του ἔστεισε ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς κληνητικῆς δρομῆς καὶ τραυματίσθηκε σοβαρὰ. Χρειάζεκε λοιπὸν νὰ τῆς κένουν ἄμεσως ἐγγχεσιμα νὰ τὴ σώσουν. Μ' αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ αἷμα κ' ὁ ὀργανισμὸς τῆς δὲν μποροῖσσε ἀναλάβῃ. Τότε προημιοποιήθηκε ὁ σῆγνος, νὰ τῆς δώσῃ τὸ δικὸ του. Ὁ γιατρός δὲν ἔροσσε νὰ τ' ἀρήσῃ γιὰτὶ ἴταν ποῦ μὲ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲν θὰ προφταναι νὰ ἔκ κανένα μέλος τοῦ εἰδικοῦ συλλόγου τῶν εἴμπορων τοῦ αἵματος. Καὶ ἡ μεταγγίσις ἔγινε σῴθηκε ἡ κ. Λαγκρὸς. Μὰ ὅταν ἔγινε καὶ ἀβάς τῆς ἐκκλησιᾶς τους δήλωσε στὸν γορὸ ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρῃ διαζῆγιο ἀπὸ τῆς ναῖκα του.

Μὰ τὴν ἀγαπᾶ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ Γεχωρῆς ἐκεῖνον. Διαμαρτυρήθηκε ὁ Λαγκρὸς ἀπὸ "Ἄλλ' ὁ ἀβάς τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἀπὸ πλῆθος καὶ ἡ σῆγνομὸς τους μετὰ τὴν ἀπῆγγε

Μια σταγόνα αἵματος ὀμοῖο ἀνθρώπου, ὅπως φαίνεται μὲ τὸ μικροσκόπιο

Σταγόνα αἵματος ἀνθρώπου πάχοντος ἀπὸ χρόνιο ἀνίστορο νόσημα, ὅπως φαίνεται μὲ τὸ μικροσκόπιο

ΤΟ ΠΡΑΣΣΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1208)

—Σκόρφο με άλατι.
—Πω - λω - λω - λω, όρε ξάδερφε, τί είναι αυτό που έκανες, όρε ;
—Ίατί ; Μην είναι Ρωμαζάνι ;
—Γράνω σκόρφο στην άμμη ποτέ ;... Ούτε να τ' άκούσσινε θέλουν
εί Ευρωπαϊκά ! Ό προσβευτής της 'Ιταλίας, που του μωριό., παρ' ολίγο
να κλην έμετό !...
—Ί, δεν ιά τρώνε αυτοί τά σκόρφα, ξάδερφε ;
—Όχι
—Όχι !... Δεν πάνε να χαθούν !... Τότε τί θέλουν και ζούν, άφοι
δέν τρώνε σκόρφα ;...
—Μά ιέν μπορούνε να τά φάνε !...
—Μά αυτοί τρώνε χελώνες !...
—Χελώνες, άμα θές, φάγε και σύ. Έτσι θά γίνης και τής μόδας,
και θά πούνε επρόδευε ο Μπόζας ο Τσελλένης ! Ό Άλλά σκόρφα, έδώ
μέσα, όχι !...
—Όστε καταδικάσθηκε να τρώνε χελώνες, όταν θέλουμε οι 'Ιταλοί, και
σούσις με θολούσασχη, κι αυτές με τό κουτάλι. Κι' ο Θεός γιατί τους
έβωσε τά δάχτυλα, βρε ξάδερφε ;... Για άμωφιά ; Ό μήπως είμαστε
επαρμένω (παρாலυτικοί) να τρώμε με κουτάλια, και όχι με τά δάχτυ-
λα, για να τά γλύφουμε κατόπιν ;... Θεέ μου. Άλλά και Γεωργιή !
Πώς θά καταλάβης φαγητό, άν δεν γλύφης στο τέλος και τά δάχτυ-
λά σου !...
Έπεσε να πεθάνη ο Μπόζας ο Τσελλένης από τον καύμο του.
—Ανάθεμα την ώρα που με φέρανε έδώ !... κρηφασο-έναές.
Βασίλκοι γιατροί τόν είδαν, γιατρικά του φέρανε, ο κόσμος άνησύ-
χθηκε και ή έφημερίδες γράψαν, κι' όλος ο κόσμος με ένδιαφέρον διά-
βαε :

«Η Α. Ε., ο Αδύλαρχης κ. Μπόζας ο Τσελλένης, άσθενει σο-
βαρώς από ήμερών. Ό Θεός να εξαντίληση έπ' αυτού την χάρην
του, και να θεραπεύη τής νόσος, χάρην τής Αόλης και τής πα-
τριδος, ο έκλεκτός ούτος Άλδανός.»

Κι' ο Θεός λιπήθηκε τις έφημερίδες, λιπήθηκε και τό λαό, και έκανε
τη χάρη του, και ο Τσελλένης εσηκόθηκε.
Κάποιο κατάπλασμα από καλαμποκάλευρο, που τό είχαν για να του
τό βάλουν στην κοιλιά, με κόκκινο πιπέρι, τόν...έφαγε και συνήλθε !
Άλλά δεν είχε πλέον όρεξη, δεν είχε πια κοράγιο.
Ήταν πλέον άδύνατος σαν τη σκιά. Τώρα τό πανταλόνι του έχο-
τανε πλατύ και μπορούσε να περπατά έξευθερώς και να καθέται σ αν-
ρωποδι. Τράβηξε λοιπόν τον ξάδερφο, τόν Σαλή - Προέντζα -
Μπουρά. Τόν βρήκε μέσα σέ τούρτες και γλυκίσματα ένα σωρό.
—Έλα να φας και σν λιγάκι, ξάδερφε, τόν ειπε. Μάζ στείλαν σή-
μερα πολλά, γιατί έχομε και Μπαϊράμι. Τό λημονήσους ;
—Δέν έχω πλέον, ξάδερφέ μου, όρεξι για τίποτε.
—Νά, πάρε λιγάκι απ' αυ' ό τόν μακαλαβά. Ξέρεις ; Είνε πρώτης
τάξως. Γεμάτος με κοκκινάγια !...
—Μωφέ και με πράσσα να ήταν γεμάτος, δεν θέλω, ξάδερφε, να
φάω... Δεν μπορώ !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΒΕΡΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1206)

πε σκυθρωπός, κρατώντας τη λύσσα του μπροστά στην ύπρη-
τρια.

Η Μερσεντές χλώμισσε άξασφα και τόν άκολούθησε οισπη-
λη στό σαλόνι. Ο σενιόρ Άλθαρές, θέσασε τώρα πώς είχε
μπροστά του μία έννοχη, τής φώναξε άγρια:

—Γιατί χλώμισαες ; Γιατί ;...

Έκεινη, άρχισε να τρέμη κι' άδυναίσθητα έφερε τό χέρι της
στό στήθος της για να κρύψη καλύτερα ένα γράμμα... Ό σενι-
όρ Άλθαρές, έξω φρενών από τη ζήλια του, δεν θέλησε να
πει.Όη από κομμάτι άλλη απόδειξι. Έκεινο τό γράμμα είχε
προδώσει τις άπιστίες της. Κι' ούρλιάζοντας σαν όθριο, την άρ-
πάξε από τό λαιμό και την έσφιξε με δύναμη, ώσπου έννοιωσε τό
σώμα της άμωφρης Μερσεντές να παραλύη μέσα στά ματωμένα
χέρια του... Έπειτα, άσρη στο πτώμα να κυλίση πάνω σ τό πά-
τωμα κι' έσκυψε άνασαινώντας θραεία και πήρε από τό στήθος
της άμωφρης νεκρής τό έννοχο γράμμα.

Ό σενιόρ Άλθαρές τότε, με τά μάτια γουρλωμένα από τη
φρίκη, διάβασε τά έξής:

«Ξένωρα, τό άπόγευμα θά σάς στείλω τη βέρα σας. Κώλλησα τό
ράγνιμα προσεχτικά κι' έτσι ο σίνιός σας δεν θά καταλάβη τίποτε.
Πρώξ, χρυσόχοος.»

Ό σενιόρ Άλθαρές τότε κατάλαβε γιατί είχε χλωμίσει ή
γυναίκα του, μά ήταν πια άργά. Την είχε πνίξει με τά ίδια του
τά χέρια !...

Μά τί κομικό ποί ήταν εκείνο τό γράμμα ! Τί κομικό !... Ό
σενιόρ Άλθαρές έξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο, παράφανο, άτε-
λειωτο, γέλιο τρελλό.

Ό εσφνική αποκάλυψις τής αλήθειας τόν έκανε να χάση τά
λογικά του. Καί σήμερα, όπως σάς ειπα, θρίσκειται στο φρενο-
κομείο τής Άγίας Άνας, λίγο πιο έξω απ' τη Μαδρίτη.

ΜΑΝΟΥΕΛ ΝΤΙΑΖ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1230)

—Μή μ' άγγιξέτε !... Δέν βλέπετε λοιπόν πως είμαι ένας καταδικα-
σμένος ; Έδώ και λίγες μέρες δραπέτευσα από τό λεπροκομείο του
Σάν Πάμπλο... Είναι μά άπ.λειστη ιστορία ή ζωή μου. Δέν έχω τώρα
καρδ' να σάς διηγηθώ. Ξέρω πως με κληνηούν για να με πιά-
σουν. Μά έγω έλπίζω να φτάσω γρήγορα στη Λίμα. Έχω να κανο-
νίσω κάτι λογαριασμούς με τόν καλύτερο φίλο μου που έγινε και φί-
λος τής άμωφρης γυναίκας μου. Κι' ώστόσο μου είχε όρισθη πως
θά την σεβόταν και θά την προσπάτευε... «Καράχος, μου κάποτε
μά χάρη ; Δανείστη μου ένα περιστροφό...
«Κι' έγώ τότε, δίχως να μπορώ να προσέχω λέξι, έδωσα στόν άν-
θρωπο που μου είχε σώσει τη ζωή, τό περιστροφό μου, άν και ήξερα
τί τό ήθελε... Ό λεπρός τότε έκανε ν' άνοιξη τά χέρια του για να
μ' άγκαλιάσει από τά χέρια του, μά γρήγορα τά ξανάκλεισε με ένα
στεναγόμο πέπλος και με μία βρασειά και σαρμμένη φωνή μου έλε :

— Έύχαριστώ, «Καράχος... Αύτη είναι ή μόνη χάρη που δεν την
κινείται κανείς...
Και χάθηκε πάλι μέσα στο σκοτάδι του παρθένου δάσους.
Ό Πιέρο Μαυάι ήπε ακόμη ένα ούσανό και ύστερα επρόσθεσε :
— Από τότε δεν ξανάνοιξα να γίνεται λόγος γι' αυτό τό λεπρό...
Μη έχω πάντα ένα βάρος στη συνείδησή μου, γιατί τούδωσα τό πι-
στόλι. Και γι' αυτό πίνω τόσο άλκοόλ... Για να ξεχάσω !...
ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΛΕΡΟΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1219)

τρομαγμένος. Ό νεκρός ήταν...ό μυστηριώδης κύριος, με τόν όποιον
είχα κουνενιάσει τό βράδι τής προηγούμενης ήμέρας !...

Και τότε κατάλαβα για ή τό πρόσωπο εκείνο που ήταν γνωστό !...

Κρύος ιδρώς με περιέλουσε.
—Από τί πέθανε ; ρώτησε μία κυρία, πούλκιαι, καθισμένη κοντά
στο φέρετρο.

—Από κακοήθη πυρετό... Όλη τη βδομάδα ή αν άναίσθητος σιό
κρεβάτι... Συγχωρήθηκε χ θ έ σ τ ο μ ε σ η μ έ ρ ι !...

—Χθές τό μεσημέρι !... φώναζε. Δέν είναι δυνατόν αυτό, άφοι χ θ έ σ
τ ο β ρ α δ υ τόν είλα σ' ένα τραπέζι και κουνενιάσαμε μαζί υσος έως
έως !...

Ό κυρία με κούταξε τρομαγμένη, σαν να είχε μπροστά της έναν
τρελλό.

Και ή αλήθεια είναι δ' έννοιωθα τό μυαλό μου να σωείη !...
Είχα κουνενιάσει λοιπόν με τό φάντασμα του 'Όστράν ;

IBAN ΚΟΥΠΡΙΝ

ΟΙ «ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ»

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1242)

αίματος, γιατί τά παιδιά που έκαναν θά τά βάραινε μία τρομερή κλη-
ρονομική και θά γίνονταν δυσεχτιζόμενα. Τού άνεστερ μάλιστα
την περίπτωσι του Τσαρέβιτς, που έπασσε από τη φοβερή αιμοφιλία.

Κι' έτσι ο Λαγκέρ άναγκάσθηκε να χωρήη από την άναπημένη
του γυναίκα, μά δεν έπαυε να τη λατρεύη και να ύποφρη από τό
χωρισμό της.

Ότόσο ή μεταγγίσις του αίματος είναι μά από τις πιο ήρωικές
πράξεις του ανθρώπου. Κρίμα μόνον ότι κι' αύτη, στην εποχή μας,
άρχισαν να την έμπορεύονται. Κι' έτσι, με λίγα λεφτά, μπορείτε να
άγοράσετε δυο αίμα θέλετε. Οι έμποροι του αίματος είναι πρόθυμοι
να σάς τό πουλήσουν και μάλιστα σέ τιμή είκοσιάρη...
ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΙΑΝΤΙΕ

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1205)

άφήσουν πίσω μοναχό του, πώς έτσι θά τώθελε κι' αύτός. Τό
Ίβιο κάναν ή γυναίκας με την Χάιδω. Πάντα κούταζαν να φέ-
γυαινε με τρόπο, να την άφήνουμε μόνωχη, άμα ήταν κάπου έ-
κεί κοντά ο Φώτος. Έτσι τό χωριό φαινότανε να ξερη κάτι που
εί Ιδιοι δεν είχαν άκόμα ξεχωρίσει. Ό Φώτος άκουσε κάποια
φορά έλαφρές περπατησιές μπροστά του, σ' ένα μικρό γούρισμα
του δρόμου, που σκέπαται πυκνοί όρνιοι.

—Χάιδω, έσύ 'σαι ; φώναξε.
—Ναί, άπελογήθη μία γλυκειά, μά δυνατή και σταθερή φωνή
σαν άγορίσα.

—Στάσου να πάμε ανάμεσα ! Ξαναείπε ο Φώτος.
Τ' άλαφρά πατήματα άράλωσαν μπροστά κι' ανάμεσα από
τά άλλα πρόβαλε ή μορφή της νέας, φωτισμένη μ' ένα χαμο-
γελο παράδεινο, γεμάτο άθελη πρόκληση μά και σκληρή από
τά πλιν άπόκρισι ο' εκείνον που θά ξεγελούσε ή πρόκλησι της.

Ήτανε σά να τούλεγε : «Έδώ είμαι. Τί με θέλεις ;»
(Άκούσθει)